

Vymáhající věřitel vznesl odpor proti přikázání nároku státu při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost. **E x e k u č n í s o u d** odpor zamítl, **r e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel vznesl při rozvrhovém roku proti nároku státu na dávku z majetku, ohlášenému k rozvrhu, odpor z důvodu, že pro něho nevázne zákonné zástavní právo, pokud převyšuje 33% hodnoty nemovitosti, ale neuvedl bližších okolností, jimiž by opodstatnil své tvrzení. Exekuční soud nevyhověl proto odporu a rekursní soud nevyhověl ani rekursu vymáhajícího věřitele, v němž uváděl nové okolnosti k opodstatnění svého odporu. Stalo se tak právem. Exekuční soud má s účastníky jednati o nárocích přihlášených a podaných odporech podle §§ 212 a 213 ex. ř. a při tom vyjasniti výsledkem postižených a přítomných účastníků všechny okolnosti pro rozhodnutí významné. Na pořad práva k vůli nedostatku zástavního práva může exekuční soud poukázati jenom odpory, pro jichž posouzení jest skutkový podklad sporný. Z toho plyne, že účastník, který podává odpor a neuvede v něm, kterými okolnostmi skutkovými ho opodstatňuje a tedy prostě jenom popře ohlášený nárok nebo zástavní právo, nemůže býti ani poukázán na pořad práva, ani nemůže býti jeho odporu vyhověno a exekučnímu soudu nezbyvá, než přednesem naprosto neopodstatněnému odporu nevyhověti. Zameškaný skutkový přednes, k jehož vyjasnění je určen rok rozvrhový, nelze doháněti teprve v řízení opravném, a rekursní soud právem nový skutkový přednes stěžovatelův pokládal za nedovolenou novotu. Rekursní soud může opřítí své rozhodnutí jen o skutkový stav zjištěný prvním soudem, pokud prvý soud k němu formálně bezvadně dospěl. Dovolací soud neshledává tedy důvodu, by se uchýlil od názoru stále v judikatuře zastávaného a vysloveného již nejvyšším soudem vídeňským v posudku k § 520 c. ř. s., že nelze v rekursu uplatňovati novoty.

Čís. 8141.

Žalováno-li o vydání vkladní knížky, jest ocenění předmětu sporu v žalobě i pro soud i odpůrce co do věcné příslušnosti závazným a nerozhoduje výše vkladu, třebas byla knížka papírem na majitele znějícím.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 412/28.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhala se pozůstalost po K-ovi na žalované vydání vkladní knížky spořitelní a záložní pokladny na 16.650 Kč. Námitce věcné nepřislušnosti **s o u d** **p r v é** **s t o l i c e** vyhověl a žalobu odmítl. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **D ů v o d y:** Žalobní nárok týká se vydání vkladní knížky, nikoliv zaplacení peníze, na něž vkladní knížka zní. Žalobce se ani ne-

nabídl, že přijme peníz odpovídající penízi uloženému u spořitelny. Bylo tudíž na žalobci, by podle § 56, druhý odstavec, j. n. udal v žalobě hodnotu předmětu sporu, při čemž nebyl vázán na výši vkladu, ježto vklad sám nebyl předmětem sporu. Předmět sporu tvořila vkladní knížka, jejíž hodnota nemusela odpovídati výši vkladu. Ocenění předmětu sporu děje se podle zájmu, jež má žalobce na žalobním nároku. Udala-li žalobkyně hodnotu předmětu sporu na 2.000 Kč, byla k tomu podle § 56, druhý odstavec, j. n. povinna, stanovení hodnoty záleželo v jejím uvážení a toto ocenění bylo pro soud první stolice i pro žalovaného závazným (§ 60, poslední odstavec, j. n.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaná se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se dodává na vývody rekursu toto: Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí č. 4071 sb. n. s., že nárok na vydání zadržované vkladní knížky banky není nárokem peněžitým, že hodnota tohoto nároku nemusí se nutně krýti s výší peněžního vkladu, na nějž knížka zní, a že v takovém případě platí předpis § 56, druhý odstavec, j. n., podle něhož jest žalobce povinen udati v žalobě hodnotu předmětu sporu. Nejvyšší soud nemá důvodu, by se od řečeného rozhodnutí v tomto případě uchýlil. Zde ocenil žalobce svůj nárok na vydání vkladní knížky spořitelny a záložní pokladny a na vydání ostatních v žalobě uvedených věcí úhrnem na 2.000 Kč, kteréžto ocenění jest podle § 41 odst. 2 a § 60 posl. věta j. n. ve příčině příslušnosti i pro soud i pro odpůrce závazným. I kdyby byl žalobce ocenil předmět sporu příliš nízkou jen za tím účelem, by dosáhl příslušnosti okresního soudu, nemůže soud zjednatí nápravu. Obdobné použití § 60 první odstavec j. n. jest vyloučeno, protože jest tento předpis dán jen pro sborové soudy. Vše to jde jasně na jevo i z vysvětlivek k § 54 j. n. (motivy str. 72), kde se výslovně praví, že se ocenění podle § 56 přenechává žalobci, že jest tím dána příslušnost zcela do jeho rukou a že zákon musí poskytnouti odpomoc toliko pro případ, že by žalobce příliš vysokým oceněním hleděl dosíci příslušnosti sborového soudu. Ovšem zákonodárci podle motivů se domnívali, že nehrozí nebezpečnoství podceňování, ale tato domněnka nic nemění na zákonném předpisu, který ustanovil právě to, co ustanoviti chtěl. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, že vkladní knížka zní na 16.650 Kč — nehledíc k ostatním věcem — a že knížka podle § 4 stanov má povahu papíru svědčícího majiteli, což ostatně platí také podle § 1 (3) zák. ze dne 10. října 1924, č. 239 sb. z. a n. a § 10 zák. ze dne 14. dubna 1920, č. 302 sb. z. a n. Žalobce nedomáhá se totiž zaplacení řečené peněžní sumy, nýbrž vydání vkladní knížky, tedy movité věci, která má určitou majetkovou hodnotu a kterou si mohl podle § 56 druhý odstavec j. n. oceniti na méně, než činí vklad. Vždyť není vyloučena možnost, že by takový vklad byl pohledávkou dubiosní a že by neměl pro žalující stranu

ceny výše vkladu. Z těchto důvodů nelze se přikloniti k rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2960 Gl. U. n. ř., na něž se žalovaná odvolává a které ostatně spočívá potud na jiném ději, an tam ocenil žalobce předmět sporu až po námitce nepřislusnosti.

Čís. 8142.

Proti rozhodnutí soudu o svědečném jest nepřipustný rekurs, nechť jde o výši svědečného neb o to, která strana má svědečné zaplatiti, nebo o to, zda svědku přísluší či nepřisluší náhrada podle § 346 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 429/28.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do rozhodnutí rekursního soudu o svědečném.

Důvody:

Rozhodnutí soudu o svědečném — a to jak o náhradě nutných nákladů, které byly způsobeny cestou na místo výslechu, pobytem tam i cestou zpáteční (prvý odstavec § 346 c. ř. s.), tak i o náhradě za promeškaný čas (druhý odstavec téhož §) — nemůže podle § 347 druhý odstavec c. ř. s. býti napadáno opravným prostředkem. Při tom zákon nečiní rozdíl podle toho, bylo-li soudem rozhodnuto o výši svědečného či o tom, která strana má svědečné zaplatiti (rozhodnutí čís. 5410 sb. n. s.), nebo konečně o otázce, zda svědku přísluší nebo nepřisluší náhrada podle § 346 c. ř. s. Z toho dlužno usuzovati, že podle úmyslu zákonodárcova nemá vůbec dojíti k tomu, by soudy vyšších stolic rozhodovaly o otázce svědečného. Jinak jest tomu ovšem v příčině znalečného, kde § 365 třetí odstavec c. ř. s. stanoví výslovně, že proti usnesení soudu o výměře znaleckých poplatků se připouští rekurs, ale právě z tohoto zvláštního ustanovení plyne opakem, že to o svědečném neplatí. Správnosti uvedeného názoru nasvědčuje také znění § 528 c. ř. s., který se zmiňuje jen o znalečném a nikoli též o svědečném právě proto, že nepřipustnost opravných prostředků v příčině svědečného jest ustanovena již v § 347 druhý odstavec c. ř. s. Nelze proto souhlasiti s názorem vysloveným v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 14. března 1905, čís. 4034, Gl. U. čís. 2987 a úř. sb. čís. 885, na něž se odvolává stěžovatel, nehledě ani k tomu, že onen názor byl i vídeňským nejvyšším soudem již opuštěn v rozhodnutí ze dne 20. září 1906, čís. 15.663, Przegląd 1907, čís. 1. (Viz Neumannův komentář k § 347 c. ř. s., vydání z r. 1915 str. 1163.) Jestliže se nepřipouští rekurs proti usnesení soudu o svědečném, platí to tím spíše o rekursu dovolacím, který byl proto nejvyšším soudem odmítnut, když se tak nestalo podle §§ 523, 526 druhý odstavec a 528 c. ř. s. již v první, po případě v druhé stoli.